



1

EXCURSIONIȘTI. Fraierii fraierilor, cu pălării verzi și roz. Când nici măcar nu era frig. Umblau peste câmp, șerpuind, ca niște bețivi, amețiți de aer și pământ, și de mirosul de bălegar. Le urmăream de sus capetele colorate care se ițeau din ceață.

Ședeam acolo, pe piatra mea, și mă uitam la vânzoleala de dedesubt, la creaturile de tot felul care alergau înainte și înapoi, așa cum fac mereu, fără să ia seama la ceața care le întuneca pe jumătate vederea. Eu însă puteam să văd pe deasupra ei. Ceața adăsta la picioarele mele, în vale, ca o baltă, întinsă cale de vreo trei mile, tocmai până la dealurile de la Felton.

Excursioniștii nu mă observaseră. Trecuseră pe lângă fermă fără să ne bage în seamă, pe mine ori pe Tata, care adunam turma de pe câmp. Măă, voi ăia, îmi venea să le strig, ce naiba vă-nchipuiți, când vorbiți cu oaia? Credeți că-i pasă cât negru sub unghie de voi? Iar ei s-ar fi înclinat atunci ca regele în fața mea, sunt sigur. Vai, regretăm nespus, Domnule Fermier, nu mai facem, sperăm că nu am necăjit-o din

cale-afară. Fiindcă așa stăteau lucrurile cu alde ăștia — atât de plini de respect, încât nici măcar nu îndrăzneau să privească spre mine, de teamă că ar putea să distrugă echilibrul din Natură. Legea pământului. Cât despre mine, eram real, viu, trăgeam vânturi, dar, din cât înțelegeau ei, făceam parte din decor, la fel ca un copac sau un tractor. Am urmărit cum ultimul care a trecut peste pârleaz își făcea de lucru cu o piatră de pe coama zidului, despre care își închipuia că s-a desprins când s-a săltat el pe deasupra. Niște fraieri fără pereche, excursioniștii ăștia. Am luat-o spre ei.

La jumătatea dealului, ceața m-a împresurat, mi s-a așezat pe față, că a trebuit să stau un minut locului, să-mi obișnuiesc ochii, deși pălăriile erau tot la vedere, nici o grijă. Intraseră pe câmpul de alături și înaintau în șir ca niște pui de găină, întorcând capul dintr-o parte într-alta. Ce mușuroi drăguț. Ia te uită, Bob, un cuc în spatele zidului de piatră. Doar că nu era cuc, eram sigur, ci un porumbel ca toți ălalți.

Vezi bine, nu-i puteam încă auzi, dar știam cam ce vorbeau.

Am iuțit pasul, în jos, spre capătul câmpului și peste zid. Am luat niște pietre de pe coamă când m-am urcat pe el, dar ce conta. Face parte din Natură, persoana mea, am permis pentru asta. Oricum, ei nu mă puteau auzi, aveau urechile pline de ceață. Eram pe câmpul învecinat cu al lor și m-am furișat de-a lungul zidului până când am ajuns destul de aproape ca să-i pot vedea prin crăpăturile dintre pietre cum umblă dând din cap. Îi auzeam respirând, greoi, așa cum respiră orașenii când sunt la țară. Plimbarea de la sfârșit de săptămână, asta era, ca și partida de amor. Bineînțeles că trebuiau să-și cumpere și o pălărioară roz, ca să marcheze momentul.

Nu ajunseseră decât la jumătatea drumului și s-au oprit. S-au pus jos în cerc ca și cum ar fi urmat un foc de tabără, dar în loc de asta au scos la iveală pachete învelite în folie de aluminiu și un termos și-au început să trângănească.

Am șuncă. Cine vrea șuncă?

Eu aș vrea.

O, stai o clipă. Pălărioară Roz a inspectat sandviciurile. Avem la alegere — șuncă cu roșii sau șuncă cu cașcaval?

Le-a întins câte un sandvici, apoi a așezat termosul la mijloc.

Mohorâtă zi, a spus el. Mi-ar plăcea să se mai lumineze un pic.

Dar nu se prea arată, a intervenit una dintre femei.

Am scos o pietricică din zid și-am lipit-o într-o căcărează de oaie.

Gustoasă șuncă.

Nu-i așa? Să știi că e luată de la Tesco.

Zdrang. Am lovit termosul exact în centru, ceaiul și rahatul s-au împrăștiat în ceață.

N-aveau nici cea mai mică idee ce se întâmplase. A trebuit să mă abțin din greu să nu râd în timp ce se-nvârteau și cercetau cerul de parcă ar fi fost bombardați. Ori poate că le era teamă că s-a supărat cucul — și-a fost deranjat echilibrul din Natură când s-au așezat ei pe câmp. Nici prin gând nu le trecea să se uite peste zid unde stăteam eu ghemuit. Așa că iar am întins mâna după o căcărează și am mai aruncat o piatră, dar n-a nimerit, în schimb a lovit-o pe una dintre femei în picior. Aș fi putut la fel de bine să azvârl cu un pietroi din zid și tot n-ar fi simțit prin ghetetele zdravene pe care le purta, dar asta n-a oprit-o să țipe ca din gură de

șarpe. În spatele zidului, e cineva în spatele zidului, repede, să plecăm. Repede! S-au ridicat toți în picioare cât ai zice pește, și-au strâns catrafusele de picnic și-au luat-o pe câmp în jos. Salvați-vă pielea, orășeni nenorociți, acum ori nicio-dată. Când s-au văzut la distanță sigură, Pălărioară Roz s-a întors și-a bâiguat ceva despre o zi liniștită la țară, cum ei nu voiau răul nimănui și rugau să fie lăsați în pace.

Dar nici eu nu mai aveam chef de ei. Am așteptat să-i văd plecați, apoi am pornit înapoi spre fermă. Trebuia să dau de mâncare la căței, și nu m-aș fi dat nici eu în lături de la o îmbucătură.

Când am ajuns aproape în vârf, am mai aruncat o privire în jur să văd cât de departe ajunseseră, probabil că erau deja la jumătatea drumului spre Felton, după ce-i băgasem în viteză. Așa că am fost destul de mirat când i-am văzut că fac cale îtoarsă. La început nici nu mi-am dat seama ce aveau de gând, fiindcă tot ce vedeam erau capetele lor adunate în spatele zidului și pe Pălărioară Roz cum a luat-o la galop în sus. A înșfăcat ceva de pe jos, care a strălucit o clipă înainte de a dispărea în rucsac. Uitaseră folia de aluminiu.

În grajdul vechi cățelușii dormeau unul peste altul, lipiți de burta lui Jess care stătea culcată pe o parte. Era pe jumătate trează și mă urmărea cum am luat farfuria cu ficat tăiat în bucățele de pe un raft și am pus-o la îndemână pentru când s-or trezi. Apoi m-am dus în bucătărie unde în aer plutea un miros care mi-a pătruns pe nări și mi-a alunecat pe gâtlej în jos. Fursecuri. Am deschis cuptorul, dar era gol. Ușa era caldută încă, vezi bine, ca burta vacii, și o vreme mi-am ținut mâna apăsată de ea, lăsând căldura să mi se urce pe braț în

sus, apoi m-am ridicat și m-am dus la bufet. Însă nici urmă de fursecuri prin bufete, așa că m-am așezat lângă foc.

Mama era în camera de alături, și glasul ei era tot ce puteam auzi în afară de foc și de caprifoiul care se lovea de geam. Probabil că vorbea la telefon cu Janet. Asta, dacă nu cumva vorbea cu papagalii. Dobitoace mici și grase, care nu-s bune de nimic decât să-și frece capetele unul de altul cât e ziua de lungă și să se holbeze în oglindă. M-am ridicat în picioare și am împins ușa spre camera de alături doar un pic, cât să arunc ochii prin crăpătură. Vorbea la telefon și fursecurile erau lângă ea. Le înghițea pe nemes-tecate în timp ce i se văita lui Janet.

Era bucuros de nu-și mai încăpea în piele, Janet, bucuros de nu-și mai încăpea în piele...

M-am dus să arunc o privire în frigider, să văd dacă nu mai făcuse un rând, dar înăuntru nu erau decât pungi cu lăstari și seturi de vaccinuri, ca de obicei, așa că am renunțat la fursecuri și m-am așezat la fereastră prinzând o frântură de conversație care a venit prin crăpătura ușii odată cu zgomotul de unghii pe fundul tăvii. Ceața se mai ridicase și vedeam o bucată din Felton Top de pe partea cealaltă a văii. Știam că excursioniștii într-acolo se îndreptau, ținând-o de-a lungul văii până când cărarea cotea spre stânga și-o lua piep-tiș pe deal în sus. Măi să fie, e ceva de urcat până acolo, dar merită, ne așteaptă o halbă de bere pe cealaltă parte.

M-am făcut comod într-un scaun de lângă foc și mi-am lăsat corpul să se odihnească. Cârциuma din spatele dealului trebuie să fie arhiplină azi, înțesată de excursioniști. Dar n-am mai zăbovit mult cu gândul la ei, vezi bine, fiindcă destul de repede am ațipit, atât de bine mă simțeam, cu

caprifoiul care-mi bătea în geam și nimic altceva de făcut. Mama amuțise și ea — era rândul lui Janet să-și spună păsul —, așa că am moțait în continuare, fără să mă gândesc la ceva, până când s-a pornit vântul mai tare și s-a întetit răpăitul. Chiar n-am și eu parte de puțină liniște? am zis și am deschis doar un ochi. Dar caprifoiul stătea nemișcat, și am știut pe loc de unde venea sunetul, erau cizmele lui Tata afară pe potecă, așa că m-am ridicat în capul oaselor.

A intrat în casă, fără să spună un cuvânt. În mâna stângă ținea un iepure mort. I se putea citi pe față că-l roade ceva. A răvășit scrisorile și hârtiile de pe masă, le-a întors pe o față și pe alta și a răsturnat sarea care s-a împrăștiat pe fața de masă. După aia a intrat în dulapuri, le-a lăsat cu toate ușile deschise și s-a întors spre masă, în timp ce capul iepurelui s-a izbit de-un scaun. Îl ținea de picioare, iar pe podeaua din bucătărie erau numai pete roșii pe unde trecuse el. A scos perna de pe fotoliul de lângă mine și și-a vârât mâna între spătar și șezut. Deci nu la fursecuri îi era gândul. Am strâns din buze și mi-am ținut gura în timp ce cotrobăia prin măruntaiele fotoliului, cu iepurele bălăbănindu-se în dreptul picioarelor mele, iar Mama a intrat în cameră cu tava în mâini.

Guy. Ia și tu un fursec. I-a întins tava, dar el nici n-a băgat-o în seamă. Ce cauți? I-a mai întreat.

Fluierul.

Uite-l. A scos fluierul din castronul pentru ouă, apoi a strâns sarea. Cât pe-aci să-l bag la mașină. L-ai uitat în pantalonii ălalți.

A luat fluierul și l-a îndesat în buzunar, apoi s-a trântit în fotoliu.

Aplecându-se spre foc, a pus iepurele alături, întins pe o parte, c-ai fi zis că picotește la căldură cu ochii ațintiți spre mine. Numa' bun locul ăsta pentru un pui de somn, părea să zică. Tata a scormonit prin foc, iar în încăperea a năvălit o pală de căldură.

S-a uitat la mine. Ția de-au cumpărat ferma lu' Turnbull se mută poimăine, știai asta, băiete?

Nu. Cine-s?

Niște orașeni. Și să faci bine să le dai pace, și tot așa. Și-a luat un fursec din tavă. Au o față.

Am stat proptit pe culme toată după-amiaza în așteptarea lor, cu fundul lipit de piatră, în timp ce cățelandrii se hârjoneau în jur. M-am dus apoi în curte și mi-am făcut de lucru la scaldătoarea oilor, când am auzit zdrăngănituri dinspre cealaltă parte a dealului și mi-am zis, atenție, au venit, fiindcă știam să deosebesc la fix felul în care zdrăngănesc grătarele peste care trec mașinile, iar ăsta era un zdrăngănit pe care nu-l mai auzisem. Așa că eram deja la locul de observație înainte ca ei să apară la orizont. O furgonetă mare și albastră venea încet pe drum. Am urmărit-o cum a cotit spre vechiul loc al lui Turnbull, cum încetinea în dreptul fiecărui grătar de trecere, până când a dispărut printre copacii din fața fermei ca apoi să tragă în dreptul porții. Am luat căței și i-am așezat lângă mine, câte doi pe fiecare parte, închipuindu-mi pasămite că or să stea nemișcați cum i-am pus eu. Eram de-acum gata să urmăresc ce se întâmplă la juma' de milă mai jos.

Și ce să vezi, cine oare a ieșit mai întâi din mașină? Fata. Puștoaică. Cam la cînșpe ani. Apoi s-au ivit ceilalți — mămica,

tăticul, fratele mai mic, doi cărauși de mobilă — și s-au pus să golească mașina, mămica și tăticul dădeau comenzile, frigiderul, da, duceți-l înăuntru, de parcă proștii l-ar fi putut căra în grădina de zarzavaturi, iar băiatul rățăcea de colo-colo, cam speriat, ca un păduche pe palma întinsă. Fata s-a prins în joc, vezi bine, se întorcea țopăind la mașină după fiecare tură în timp ce coada de cal îi sălta de pe un umăr pe celălalt.

Am continuat să-i urmăresc, cu cățeii care se alergau și se rostogoleau sus pe piatră, fără să mă piardă din ochi și fără să sară jos. Ar fi fost o săritură cam periculoasă pentru ei, la cât erau de mici. Nu aveau decât șapte săptămâni. N-au dus-o tocmai rău în timpul ăsta, când lupta-i doar o joacă și tot ce ai de făcut în afară de somn e să fugi după mîța Twat prin curte, dar la șapte săptămâni erau destul de mari ca să supraviețuiască. Prima lună e cea mai rea, când îi răpune aproape orice, frigul ori pisica ori vreun frățior, și în fiecare dimineață trebuie să fii pregătit să dai peste vreun ghemotoc călduț zăcând nemișcat pe paie lângă ceilalți mormoloci. Am pierdut trei pui în primele săptămâni. Ai însă nevoie de ceva rezistență ca să fii câine la oi. Sau fermier. Sau cărauș de mobilă, dacă tot a venit vorba, să muți frigider de colo-colo cât e ziua de lungă.

Tipii tocmai își luaseră o pauză, unul dintre ei ședea în furgon, iar celălalt se foia și căuta ceva. Se învârtea în jurul unui bufet mare așezat pe alee, să fiu al dracului, știu că am lăsat-o pe aici pe undeva, da' unde o fi, până când a ieșit din nou fata afară și i-a arătat cu degetul spre ceva pus sus pe bufet. O cană cu ceai, asta părea să fie. Trebuie că se răcise, fiindcă a apucat-o cu cele două mâini și dat-o peste gât dintr-o suflare, măgădăul.

Sal mă mușca de degete. Am lăsat-o fiindcă nu mă durea prea tare, iar ea trebuia să-nvețe să-și folosească dinții. Era cea mai îndrăzneată dintre pui, deși era fată. Ceilalți se mulțumeau cu câte o bruftuluială maternă de la Jess, dar Sal voia deja mai mult, cum ar fi fost de pildă să se țină după mine. De cele mai multe ori era ca o gădilătură la cracul pantalonului care îmi spunea că-i acolo, dar uneori mi se întâmpla să n-o observ până când o expediam cu un șut la cinci metri distanță și ea venea hăpăind înapoi la mine, ce naiba ai cu mine, prăjină urâtă ce ești? Era și cea mai mare dintre toți. Cât capul meu de mare, mai precis, pentru că atunci când m-am jucat cu ea și mi-am lipit obrazul de pământ, s-a culcușit toată lângă fața mea și mi-a pus botul ca o ventuză umedă pe frunte. Și eu am un cap mare. Un cap lung și slab, un corp lung și slab. Lankenstein* îmi ziceau pe vremea când mai mergeam la școală, până acum trei ani, după care m-au dat deoparte. Salutare, Lankenstein, sperăm să nu te mai vedem nicicând, nici o grijă, labagiilor, nici n-o să mă mai vedeți.

Interiorul furgonului fusese descărcat, iar lucrurile așezate de-a lungul aleii spre ușa din față. Cățeii nu se mai hârjoneau și stăteau cu capetele ridicate în așteptare, la fel ca mine. Aliniați toți cinci ca la fotograf, curioși să vedem ce mai fac orașenii. Cineva care s-ar fi uitat la noi ar fi crezut că ne mâna pe toți același gând, dar nu era așa, fiindcă eu

* De la *lank* — slab, deșirat (engl.), prin asociere cu Frankenstein, nume folosit adesea, deși în mod eronat, pentru a descrie un monstru umanoid. De fapt Frankenstein, personajul care dă titlul celebrului roman al lui Mary Shelley, este creatorul monstrului (n. tr.).

eram cu ochii la mobilă și-mi făceam socoteala cam cât ar fi putut să coste. O groază de bani, eram sigur.

Fata și-a desfăcut părul. Blondină, după cum se vedea. Familia era toată înăuntru, iar ea stătea afară sprijinită de o parte a furgonului și vorbea cu unul dintre cărauși. Erau prinși în discuție. El își ținea brațele încrucișate cu grijă, dar n-am putut să-mi fac o părere despre el fiindcă stătea întors cu spatele la mine, și tot ce mi-a fost dat să văd a fost o bucată mare de spinare. Probabil că arată cam la fel și din față, după părerea mea. Ea i-a atins brațul. Apoi a venit o pală de vânt, iar cele zece urechi ciulite ale noastre au prins un hohot de râs adus până aici sus, râsul ei. Un zgomot ca de mărgele, care s-a rotit o clipă în jurul capetelor noastre, apoi s-a pierdut pe tăpșanele din spate. Trebuie că mai întâi a râs, apoi l-a atins, dar noi am înțeles pe dos — Sunetul e fratele schiop al Luminii și rămâne mereu în urmă. Ce-a putut spune un dobitoc ca ăla atât de hazliu? Eu n-am smuls niciodată un râs ca ăsta de la vreo persoană, și cu atât mai puțin de la o fată. Unu' ca mine mai degrabă îi zgândăre pe oameni, îi face să țipe ori să bombăne, în loc să-i ducă cu zăhărelul. ăsta-i talentul meu. Poate că asta-i spunea el ei acum, poate că mă putea vedea aici sus împreună cu cățeii, iar el făcea acum bancuri pe seama mea. E un băiat care stă acolo sus, îl vezi? Sam Marsdyke îl cheamă. E foarte iubit prin locurile astea — n-ai să găsești picior de oaie care să spună ceva rău la adresa lui. Ha, ha, ha, asta-i bună, caraghios mai ești, domnule Terchea-Berchea. O, nici vorbă. Nu-s nici pe departe la fel de caraghios ca moaca lui Marsdyke, crede-mă!

Și din nou ea. Izbucnind în râs, ce figură ești, stai să mă țin de furgon.

Avea să mă știe cât de curând. Nu pe mine, desigur, ci povestea mea, zugrăvită în cele mai întunecate culori de vreun bețivan dornic s-o întoarcă împotriva mea. Bârfa se răspândește rapid într-o vale. Dealurile o țin la mijloc. Și umblă din gură în gură până când află toată lumea, indiferent că-i adevărată sau nu. Mai ales când valea e plină de alde ăștia.

Iar dintre toți, alde Delton era cea mai rea. Crăpătura din perdeaua de la bucătărie de câte ori treceam prin fața fermei lor, în drum spre oraș. Era mereu la pândă, punând la cale bârfa. Nu conta că ne mergea la fel de rău cu banii ca și lor, și ar fi trebuit să fim uniți, n-a fost niciodată drăguță cu noi. Mai ales cu mine. Așa că puteam fi sigur că acum mă avea în vizor, vipera, cocea ea ceva acolo pe deal, cu pisicile umblându-i printre picioare. Gata pentru o prezentare la orașeni. Și de cum avea să adulmece ocazia — atenție la Sam Marsdyke, dacă ar fi să povestesc ce face el cu fetele tinere ca tine.

A naibii. Aveam de gând să le arăt că nu eram chiar atât de negru pe cât mă arăta Delton. Aveam de gând să mă prezint la ei în carne și oase înainte să-mi întâlnească umbra.



2

M-AM TREZIT DEVREME. Soarele tocmai începuse să se arate când am ajuns în curte, o minge portocalie pe jumătate ascunsă în spatele dealurilor.

Era momentul cel mai frumos, când câmpurile prindeau viață, viețuitoarele se porneau pe harță, iar întunericul se retrăgea și făcea loc unei uriașe mase purpurii care se întindea cincizeci de mile spre mare. Familia cea nouă nu-și bătea capul cu asemenea lucru, vezi bine. Erau din ăia care se dădeau în vânt după casele de țară — vai, dragă, trebuie să ne mutăm acolo, dealurile din nordul Yorkului* sunt țara lui Dumnezeu —, dar nu dădeau de fapt doi bani pe ținut. Tot ce-și doreau era o vedere gen carte poștală de la fereastra

* În original, North York Moors. „The Moors” apar frecvent în text cu referire la ținuturile deluroase, cu vegetație arbustivă, tipice pentru zona Yorkului și o bună parte a Angliei. Cum în limba română nu există un echivalent al termenului în această accepțiune, am optat pentru posibile echivalări contextuale (ex. „dealuri” etc.) sau am păstrat cuvântul original (n.tr.).

dormitorului. Nu știau nimic din câte cunoșteam eu. Spaunton, Rosedale, Egton, treizeci de coline, fiecare mai mare decât puteai cuprinde cu ochii, prinse între văi săpate adânc în pământ, acoperite de pădurici, flori și iarbă de pășune, unde nu existau nici orașe și nici sate care să le usuce. Mi-am întors ochii de la dealuri ca să mă uit în jos la câmpul verde vălurit de pe partea noastră a văii. Trebuie să fi fost plin de copaci odinioară, acum însă toată valea era împânzită de drumuri cenușii, și de gospodării, și de oraș.

Am luat un coș, o cârpă și alte câteva nimicuri, apoi am pornit pe deal în jos. N-am avut prea mult de căutat până când am dat peste un grup mic de ciuperci, patru bucăți fără cusur la capătul primului câmp. Le-am scos din pământ și le-am pus în coș înainte să merg mai departe în cercetare.

Era taman vremea culesului, vara era pe ducă, și peste tot era plin de ele. Cele mai roditoare erau marginile câmpurilor, pe lângă ziduri unde iarba creștea mai deasă fiindcă oile nu apucau s-o mănânce. Alea și grămezile de bălegar. Acolo am găsit cele mai mari ciuperci, grupuri-grupuri, crescute din rahat, din care își trăgeau toată seva prin picioarele lor albe ca varul. Când le culegeam, de talpa piciorului rămânea lipită scârna, așa că le-am frecat cu cârpa să le curăț. Îi știam eu pe ăștia de la oraș, știam cum fac când dau de vreo urmă de balegă. Mi-am văzut de drum peste câmpuri în jos, iar ochii au început să deslușească pe fundul văii grupurile de case ca niște petice, îngrămădite în sate de-a lungul râului. Cel mai mare petic era orașul, care se întindea până la poalele dealurilor de pe amândouă părțile. Era încă devreme, dar se vedeau mașinile cum mișună, deci oamenii erau deja în picioare, gata de treabă.

Ăștia care se mutaseră la Turnbull erau însă altfel decât oamenii din oraș. Aveau parale, e clar, iarăștia cu parale se țin întotdeauna deoparte și nu-și bagă nasul în treburile altora, cum fac ăia de colo jos. Dar tot de la oraș erau, ce-i drept. Se pricepeau al naibii de bine la ciuperci, și la orice altceva. La țară era ca în vilegiatură, cizme de cauciuc, patru-ori-patru și reviste din alea licioase cu funduri de cai care sar peste garduri.

Și hop și eu care veneam la ei cu micu' dejun. A fost de-ajuns să răsară o fată și numai eram decât juma' de creier.

Coșul se umpluse frumușel, dar nu m-am oprit, am început să adun încă un rând. Ciuperci pentru micul dejun timp de o săptămână, și de fiecare dată când se așezau la masă aveau să-și amintească cine le-a adus, așa că Delton n-avea decât să spună ce-o vrea, mă durea fix în fund de ea.

Am dat ocol câmpurilor până când am umplut ochi coșul, dar nu eram sigur că erau sculați și nici nu voiam să-i trezesc eu, așa că m-am așezat jos, sprijinit de-un copac, să mai aștept o vreme. Era o recoltă de ciuperci a-ntâia, de toate mărimile, rotunjoare și umezite de rouă. Am scos una din coș și-am ținut-o în vârful degetelor. O grăsună mititică, rotundă și albă, fără greș, care nu avea mai mult de o oră sau două. Scosese capul din pământ cam la ora când mă dădusem eu jos din pat. Am întors-o cu pălăria în jos și i-am pipăit lamelele rozalii, fine și delicate, ca branhiile unui pește. Le făceam o primire pe cinste. Delton nu mai avea cum să recupereze.

M-am ridicat în picioare și-am luat-o spre ferma lui Turnbull. Ferma orășenilor, cum era mai potrivit să-i spun,

chiar dacă suna tâmpit, pentru că singurele animale pe care le țineau erau câini și pisici și un iepure pufos. Lumina din bucătărie era aprinsă. M-am oprit la poartă, apoi am desfăcut lanțul, dar de cum s-a auzit zăngănitul, ceva mare și blănos s-a năpustit lătrând din garaj și era cât pe aci să mă facă să răstorn coșul. Stai așa, băiete, șșșt. Hau. Eu sunt, Marsdyke! Un labrador. A sărit pe poartă și s-a pus s-o umple cu bale.

Lionel, vino-ncoa! La ușa din spate se ivise Tati în pijama, încercând să intre într-o pereche de cizme de cauciuc.

Lionel!

Lionel era tot pe poartă.

Acum venea spre mine. Elegantă pijama, n-am ce zice, probabil se ducea în ea la serviciu.

Îmi cer scuze pentru el, e groaznic cu străinii. S-a aplecat să potolească animalul și i-am văzut pielea de pe creștet lucind sub niște șuvițe rare de păr. Și cu toată mutarea asta... și-a ridicat ochii spre mine. Nu v-a deranjat animalele, sper? Mă refer la turmă, cu lătratul lui?

Nu. E-n ordine.

O, ce bine. Sunt Graham Reeves. Tocmai ne-am mutat.

Erau din sud, era clar, după accent. Mi-a întins o mână care tremura.

Știu, i-am zis. Sam Marsdyke. Băiatul lui Guy.

Apoi a observat coșul.

Sunt pentru dumneavoastră, i-am spus, pentru dumneavoastră și familie.

Oho, mulțumesc, ciuperci sălbatice. Și ce multe sunt, măi să fie, mulțumesc. S-a îndreptat de spate, să ia coșul, în timp ce câinele îi amușina picioarele. Avea o pată întunecată de umezeală la prohab. Se vede că l-am luat de pe budă.

Păi, bine. M-am dat un pas înapoi. Noi suntem sus pe deal, în caz că aveți nevoie de ceva. M-am întors să plec, aruncând o privire rapidă pe lângă el spre ușa din spate, dar el nu terminase de vorbit.

Sunteți fermierii din partea locului, tatăl tău și cu tine?

Noi și familia Delton. Și Norman pe cealaltă parte.

Înțeleg. S-a uitat în sus spre ferma noastră. Lionel luase în vizor ciupercile.

Am plecat, i-am zis.

Da, bine, mulțumesc încă o dată. Sper să ne mai vedem.

Am luat-o înapoi pe drum în sus, dar după câțiva pași m-am oprit și m-am uitat după el printre copaci. Își scotea cizmele, ferind ciupercile de câine. Apoi au intrat amândoi în casă. E-n ordine, dragă, erau noii noștri vecini, Marsdyke. Uite ce ne-au adus. Are să caște niște ochi, mămicuța, când o să-i arate coșul, în viața ei n-a văzut atât de multe ciuperci. Pe bune, ciuperci la grătar, ce zici, îți surăde ideea? O sărută pe obraz în timp ce-i dă coșul. Vezi, îi spune el, ți-am spus eu că o să fie minunat, asta-i țara lui Dumnezeu, nu alta. Se duc împreună în bucătărie, iar un timp e liniște până când, hei, cine vine oare clămpănind pe scări în jos? E fata. Ce se întâmplă aici? spune ea. Își freacă somnoroasă ochii, de sub țesătura pijamalei răsar două umflături mititele. Ciuperci, strigă amândoi într-un glas, de la Sam Marsdyke!

Stăteam lipit cu spatele de casă, verificând dacă nu cumva fusesem văzut, apoi m-am furișat frumușel și în liniște mai departe.

Cioc, făcea un pui care scurma pe lângă coteț în curtea din spate. Așa deci, le-a căzut cu tronc și păsăretul lui Turnbull — rațe, găște și câte altele, judecând după sunetele

care veneau din coteț. Puiul venea spre mine, credea că-i dau ceva de mâncare. Îmi pare rău, băiatule, am dat tot ce aveam allora din casă, și dacă aș fi în locul tău m-aș întoarce degrabă înapoi în coteț, fiindcă în ultimele săptămâni umblă prin zonă o vulpe care abia așteaptă să te înșface. Am știut când am ajuns în dreptul bucătăriei, fiindcă era singura încăpere de pe partea aceea a casei. Intrasem mai mult decât o dată acolo. Turnbull și Tata formau o pereche pe cinste, întotdeauna s-au ajutat unul pe celălalt și întotdeauna s-au făcut criță împreună jos, la Potârnichea. De când a murit Turnbull, Tata e doborât de tot, fiindcă acum nu mai are cu cin' să se ducă la Potârnichea să se facă criță.

M-am lăsat pe vine și m-am târșâit până sub fereastra de la bucătărie. Era întredeschisă, dar nu se auzea nici un zgomot. M-am săltat ușor în sus cât să pot arunca o privire peste pervaz, dar am dat peste un perete de cărți care bloca vederea. Erau așezate cu cantul spre mine, însă două mai subțiri erau puse pe deasupra și cu cotorul la vedere: *Cum prepari un grătar perfect și Aventură indiană: O mie și una de arome*. Ce să zic, grozave cărți. Dacă s-ar duce la indianul din vale ar avea parte de aventură, ce-i drept, dar parcă nu-mi venea să cred că s-ar duce să mănânce prea des acolo, când aveau toate cărțile astea de bucate. Din ăștia erau — soarele nu apucase să treacă o dată în jurul casei de când veniseră aici, și cărțile de bucate erau deja aliniat. Mă pregăteam să mă târșesc puțin mai sus, când am prins o crăpătură între două cărți proptite una de alta. M-am uitat prin ea. Ciupercile erau pe masă, vedeam destul de bine ce era în mijlocul bucătăriei. Pe jos, stive de cutii de carton, și o gaură mare între dulapurile de pe perete de unde scoseseși mașina de spălat, dar nici urmă de om.

Mi-am întors capul și l-am lipit de sticlă, doar-doar oi auzi ceva. Nimic, așa că mi-am apăsat urechea mai tare, cu ochii priveam pieziș, ca să-i pot zări dacă aveau să intre cumva. Ochii nu-i puteam întoarce mai mult de-atât, dar tot ce prindeam în vizor era coperta cărții proptite, cu un pierde-vară zâmbăreț cu un șorț vârgat care ținea în mână o ceapă. Stați numai să vedeți ce pot eu să fac cu ceapa asta, zicea zâmbetul lui, dar mie nici că-mi păsa ce era el în stare să facă cu toate cepele din lume, tot ce mă interesa era să nu fiu prins și să dau de belea.

Mai probabil că erau încă în pat. Tot ce-am auzit cinci minute era sângele care îmi bubuia în urechi, așa că m-am întors și m-am uitat prin crăpătură. Aveam nevoie de-o spălătură în urechi, se pare, fiindcă nu l-am auzit pe câine când a intrat. Era urcat cu etichete pe masă și amușina ciupercile. Îmm, îmm, ce-i asta? Balele i se scurgeau peste ciuperci. Lionel! s-a auzit o voce prin fereastră. Lionel, câine rău! Fratele mai mic și-a făcut apariția. S-a azvârlit peste câine și s-a rostogolit peste spatele lui în timp ce Lionel înșfăca bucățile de ciuperci pe care le dăduse jos. Apoi copilul a făcut un salt și s-a dus la masă ca să-și bage mâna în coș, iar o grămadă de ciuperci s-a revărsat din el. A azvârlit una în aer pentru câine, s-o prindă. Hap, s-a dus pe gât în jos înainte ca etichete să ajungă înapoi pe podea. Mai vreau, a icnit el. Dar următoarea ciupercă s-a rupt în aer și l-a băgat în ceață pe Lionel care a împins o bucățiță în spatele unei cutii, hârș, hârș, unde s-a dus? Tocmai mă pregăteam să zdrăngăn în geam, să le abat atenția, dar m-am oprit fiindcă atunci chiar a intrat fata în bucătărie.

A bătut din palme ca să alunge câinele. Avea părul mai întunecat fiindcă era ud, dar am putut totuși să observ că

avusesem dreptate când o văzusem de sus de pe deal, era blondă. S-a întors spre frate-su. Ce faci, Oliver, căcat cu ochi ce ești? Îm, o să te spun lui Mami că ai spus căcat. Tacă-ți fleanca. Căcat cu ochi. S-a dus la masă și s-a uitat la coș. Fața îi era destul de apropiată ca să-i văd pistruii maronii de pe nas și de pe pomeții obrazilor. A trebuit să mă trag într-o parte, fiindcă ar fi putut să mă vadă peste cărți. De unde-s astea? De la mine, aproape că mi-a venit să spun, dar m-am abținut. În scenă a intrat tăticul, acum îmbrăcat. Ei bine, asta nu pot să-ți spun, a zis el și s-a ciocănit de două ori peste nas, de parcă ar fi încercat să-l trezească. Informația e strict secretă. Puștiul cârâia și guița mai departe, Tati, Tati, de unde sunt? Dar tăticul s-a mulțumit să zâmbească și și-a atins iar nasul.

Fata s-a așezat pe un scaun și-a deschis o revistă. N-o mai interesa de la cine erau ciupercile. I se vedea o bucată de piele de sub tricou, cum i se forma o brazdă chiar la noadă, care dispărea în blugi.

Puștiul guița din nou, de unde sunt, Tati. S-a uitat în jos spre puști. Le-a adus Căpcăunul. Dar a intrat Mami în cameră. Graham, a zis ea, de ce-i necăjești, apoi s-a aplecat spre o cutie de lângă masă de unde a scos o tigiă. Când s-a mișcat nu i s-a clintit nici măcar un fir de păr din freză, era ca o cască roșcată, moale și lunecoasă, de parcă și-ar fi tras pe cap o găină. Ciupercile sunt cadou, a zis ea, dar am ratat o parte din vorbe fiindcă s-a dus spre bufet... un fermier din vecini.

Un fermier din vecini? Ar fi putut la fel de bine să le fi cules Norman, din câte înțelegea fata. Cap-de-Găină credea că am ținut un fel de sfat, și-am pus la cale toată chestia.

Fata și-a trecut vârful degetului peste limbă și-a dat pagina la revistă. Vezi, Mami, a zis ea cu ochii în continuare în revistă, ți-am spus eu că or să fie prietenoși, nu?

Da, bineînțeles, sigur că așa sunt, mă gândesc însă că nu trebuie să-i irităm, să fim atenți ca Lionel să n-o ia razna printre oi sau alte lucruri de genul ăsta. Lionel se trântise lângă piciorul mesei și își lingea boașele. Se știe doar că nu sunt chiar cei mai răbdători oameni, nu? Și mai au și puști, a mai zis ea, în timp ce dădea drumul la apă. Atunci s-a pornit tăticul — să speli ciupercile alea bine de tot, am văzut urme de excremente pe unele. Ce-i aia excremente, s-a auzit puștiul de sub masă, unde nu-l prindeam în vizor. Fata și-a lăsat capul în jos spre el. Căcați, a zis ea, prea încet ca s-o pot auzi, dar i-am citit vorba pe buze. Sunt rahați, Oliver, în cazul de față, rahați de oaie. Eeee. Nu-mi mai trebuie. Cap-de-Găină zdrobea cu mânerul unui cuțit un cățel de usturoi.

Cine era fermierul, Tati? Și-a ridicat ochii din revistă, și-a împins o șuviță de păr după ureche, descoperindu-și gâtul alb și neted. Sam Marsdyke, a zis el. Da' ai zis că a fost Căpcăunul, se auzi iarăși guițatul de sub masă. Păi, ce să zic, Oliver, poate că era într-adevăr Căpcăunul, a mai spus tăticul. Cine e tipul, Tati? a întrebat ea. Pagina revistei s-a întors la loc, dar ea n-a băgat de seamă. Un puștan, ceva mai mare decât tine, a zis tăticul. Dar ai grijă, e destul de greu să-ți dai seama ce-i cu fermierii ăștia, par destul de fioroși. Căpcăunu'! Căpcăunu'! a răzbit de sub masă. Tăticul a râs, da, nu-i tocmai de pus în ramă. Doar brațe și picioare de el, și un nas — buzele ei s-au țuguiaut în așteptare — ca o buturugă bătrână! Fata a zâmbit. O bucată de unt a alunecat în tigaie. Nu mai durează mult, a spus Cap-de-Găină, iar

tăticul a început să răscolească prin cutii până când a scos la iveală o mână plină de tacâmuri. Fata răsfoia revista, zâmbind când și când.

Erau așezați atât de aproape unul de altul, că am fost nevoit să mă chiombesc pe la subsuoara lui Tati ca s-o văd pe ea, de cealaltă parte a mesei. În spatele lor se ridicau vălătuci de abur de la suctul pe care-l lăsa ciupercile. Mda, a zis tăticul, se cuvine acum să i-l ducem înapoi Căpcăunului. Mă gândeam că am putea să dăm o raită până la ferma lor după micul dejun, să lăsăm coșul, apoi să ne vedem de treabă.

Îmi storceam creierul încercând să-mi amintesc dacă azi era ziua în care Mama se ducea în oraș să-și facă părul, când farfuria puștiului s-a izbit de pardoseală. Lionel a sărit în sus ca ars, hau-hau, ce s-a-ntâmpat, de ce țipă băiatul ca un porc înjunghiat? Oliver, pentru numele lui Dumnezeu? Se zvârcolea pe dale în timp ce-și vărsa mațele. Oliver! Lionel, taci din gură! A vărsat din nou în timp ce ei se foiau în jurul lui, ce-i cu el, Oliver, ce-i cu tine? Cățelul își băgase botul în borătura pe care băiatul o dăduse afară. Cap-de-Găină îl săgeta din priviri pe Tati, ți-am spus că nu-i plac ciupercile. Fata stătea în genunchi. Hai, Oliver, liniștește-te. Tricoul îi alunecase pe spate în sus, cât să i se vadă șira spinării. Aaa, fir-ar, a sărit în sus, a alunecat pe o pată de borătură. Viermi! a urlat ea, ciupercile sunt pline de viermi!

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Uita-sem complet de asta.

Ne-a adus ciuperci viermănoase, s-a pus Cap-de-Găină să țipe, iar fata s-a repezit la chiuvetă, a deschis robinetul să-și clătească gura, iar apa îi curgea pe gât în jos. Le-aș fi

spus, dacă n-ar fi fost javra aia de câine. Vedeți să n-aibă viermi, unele ar putea fi viermănoase. Tăiați coada și uitați-vă după niște găurele ca de ciur — ăia-s viermii, aruncați-le pe alea ciuruite. Dar am uitat să le spun, iar acum se perindau pe rând la chiuvetă, totul din cauza mea, Căpcăunul, fermier din partea locului.

Bineînțeles că acum credeau că toate-s stricate, că le-am cules dinadins așa. Viermii erau oricum morți dinainte ca ei să-i mănânce, dar nu la asta se gândeau ei acum, când parcă erau cu toții loviți de streche.

Fata s-a așezat pe un scaun, iar puștiul s-a aciuat la picioarele ei. Îl mângâia pe păr, iar eu încercam să deslușesc ceva pe fața ei, dar nu reușeam. Avea gulerul ud. Apa îi lucea pe pielea gâtului.

Am hotărât că trebuia să mă car. Privirea mi-a trecut peste cărțile de bucate și o pată de grăsime de pe geam, pe care o făcusem probabil cu părul meu. Ai făcut-o de oaie, mi-a zis rânjindu-se la mine băiatul cu ceapa și șorțul vârgat. O-ho, de data asta chiar ai făcut-o de oaie.

3

ARE SĂ AFLE CÂT DE CURÂND. Dacă n-aș fi fost atât de prost să uit de viermi, poate că nu i-ar fi crezut, dar acum avea să-i creadă, eram sigur. Și alde Delton avea să fie aia care o să-i povestească. Despre Katie Carmichael. Și cum a trebuit să mă las de școală când aveam șaisprezece ani pe motiv că aș fi încercat s-o violiez în sala de clasă a lui Wetherill.

N-a depus plângere. Un proces la tribunal i-ar fi dat peste cap examenele, biata fată, deși naiba știe de ce examenele erau atât de importante, era doar în anul trei, și nu știu nici de ce s-ar fi făcut proces, fiindcă, după cum s-a arătat, n-am violat-o, și chiar dacă Wetherill nu s-ar fi întors în clasă după țigări, tot n-aș fi făcut-o. Nu vom depune plângere cu condiția ca monstrul acela să fie retras din școală, asta a fost învoiala. Și mi-au spus că am avut noroc, fiindcă o forțasem împotriva voinței ei, eu însă nu vedeam care e norocul, să ratezi examenul de absolvire de zece clase și să fii obligat să muncești la fermă cu Tata. I-am lăsat însă mască pe toți — am luat cele mai bune note din clasă la

examenenele de simulare. Da', vezi bine, erau niște netoți la mine în clasă.

Ești Sam Marsdyke, nu-i așa? a zis ea. De la asta a pornit, de la faptul că mi-a vorbit, fiindcă altfel m-aș fi furișat pe lângă ea, aruncându-i doar o privire, cum ședea pe pervazul ferestrei în fustița ei. Da, așa-i. Am măsurat coridorul în sus, să văd dacă nu erau vreunii ascunși după colț, dându-și coate și râzând pe îmfundate. M-a dat afară din clasă, a zis ea. Chiar așa? am zis eu scormonind prin buzunare, ce-a apucat-o pe asta, vorbește cu mine, vrea să mă ia peste picior? Ce mă fac, rămân pe loc ca prostu' sau merg mai departe? Dar am rămas locului, fiindcă ea turuia în continuare, că tot ce-a făcut a fost să deseneze o pisică în manual, și încă cu creionul, ori asta nu era o crimă, nu-i așa? Nu știu de ce-mi povestește toate astea. Își închipuie pesemne că sunt impresionat că a fost dată afară. Da' nu-mi pasă, fiindcă următorul lucru care se întâmplă este că stau lângă ea pe pervaz, atât de aproape încât îi simt piciorul cum se atinge de al meu.

Continuă să-mi vorbească, de una, de alta, că nu e prima oară când e dată afară din clasă. Chiar așa? întreb eu și îi povestesc apoi despre cum m-au dat afară prima oară, fiindcă am aruncat patru penare pe geamul din sala de muzică, iar ei i se pare hazliu, zău, iar eu am știut că urma să ne sărutăm fiindcă ne apropiasem și mai mult, și piciorul mi se încălzise unde mă atingea. Am vorbit mai departe sau, în orice caz, ea a vorbit, fiindcă eu nu prea știam ce să zic, dar nu conta, căci în următorul moment mă lipesc de ea, iar gâtul îi miroase a săpun, și o sărut și ni se ciocnesc dinții, fiindcă nu mă pricep cum trebuie sărutată o fată. Stai un pic, îi zic

eu, Wetherill nu e în clasă, hai să mergem acolo. Nu, zice ea. Nu fi speriată, e-n ordine, zic eu și o prind de braț, e chiar pe coridorul de alături. Mergem în clasă, închidem ușa, înăuntru e frig, cineva a lăsat un geam deschis, dar pentru noi nu prea contează. O sărut pe gât, mirosul de săpun îmi gâdilă nările, simt cum mi se-ntărește măciuca acum că o sărut așa și ea e întinsă pe masă. Dar atunci intră Wetherill, care și-a uitat țișările în sertar. Ce se-ntâmplă aici, Marsdyke! și se întinde după buretele de șters tabla, așa că eu mă dau un pas înapoi și el pune buretele jos.

Dacă Wetherill n-ar fi năvălit înăuntru chiar atunci, totul s-ar fi petrecut altfel și nu ar fi arătat atât de rău pe cât părea, iar ei n-ar mai fi zis că plănuiam s-o violez. Ai forțat-o împotriva voinței ei. Pe naiba, împotriva voinței ei. Ba da, asta ai făcut, au zis ei, și ai noroc că nu depune plângere, fiindcă are vânătași pe tot brațul, ce altă dovadă ar mai trebui?